

UITTREKSEL UIT DE MINUTEN BERUSTENDE TER GRIFFIE VAN HET HOF VAN
BEROEP TE GENT.
HET HOF VAN BEROEP TE GENT, RECHTDOENDE IN CORRECTIONELE
ZAKEN, HEEFT HET VOLGENDE ARREST GEVELD:

10 Kamer

419/01

HET PARKET

95930

HET ARREST

oktober 2005

Het Hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

Na tussenarrest van 06/06/03
Nr. 92.588.

PRO JUSTITIA
Beroep in cassatie
door _____
dd. 31/10/2005
Jenewpen, g.l. 2802.06

not. 66.74.887/93 van het Openbaar Ministerie en

De stedenbouwkundige inspecteur (gemachtigde ambtenaar) van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, departement Leefmilieu en infrastructuur, administratie Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Monumenten & Landschappen (AROHM), afdeling Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Monumenten en Landschappen (ROHM),

tegen:

Nr. _____, zaakvoerder, geboren te _____ op _____, wonende te _____

ten einde terecht te staan ter zake van :

A. te _____ herhaaldelijk in de periode gaande van 1.1.1993 tot 31.5.1993;

bij inbreuk op de artikelen 42§1.1° en 66 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, gewijzigd bij de wetten van 22 april 1970 en 22 december 1970, zoals gecoördineerd door het besluit van de Vlaamse regering van 22 oktober 1996, bekrachtigd bij decreet van 4 maart 1997(B.S. 15.3.1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, namelijk de hierna vermelde bouwwerken te hebben uitgevoerd zonder bouwvergunning afgeleverd door het College van Burgemeester en Schepenen van _____

zijnde een tuinhuis gebouwd op 2,5 m van de perceelgrens met een lengte van 11 m en een breedte van 11 m, één hondehok en afschermbermen van +/- 2 meter hoogte op de percelen gelegen te _____ deelgemeente _____ in de _____ op de gronden ten kadaster gekend onder _____

B. te sedert 1.6.1993 tot 13.5.1998,

bij inbreuk op de artikelen 42§1.1° en 66 van de wet van 29 maart 1963 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw gewijzigd bij de wetten van 22 april 1970 en 22 december 1970, zoals gecoördineerd door het besluit van de Vlaamse regering van 22 oktober 1996, bekrachtigd bij decreet van 4 maart 1997 (B.S. 15.3.1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, namelijk de hierna vermelde bouwwerken te hebben uitgevoerd zonder bouwvergunning afgeleverd door het College van Burgemeester en Schepenen van

zijnde een tuinhuis gebouwd op 2,5 m van de perceelgrens met een lengte van 11 m en een breedte van 11 m, één hondehok en afschermbermen van +/- 2 meter hoogte op de percelen gelegen te
in op de gronden ten kadaster gekend
onder

namelijk de hierboven vermelde bouwwerken in de tenlastelegging A uitgevoerd zonder bouwvergunning afgeleverd door het College van Burgemeester en Schepenen van te hebben in stand gehouden.

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk van 28 februari 2001, 11de kamer, rechtdoende op tegenspraak, werd als volgt beslist m.b.t. de thans voor het Hof hangende betwisting:

Betreffende de diverse prejudiciële vragen, zoals geformuleerd door de beklagde, stelt de rechtbank vast dat deze problematiek, reeds herhaaldelijk, door diverse rechtbanken en hoven, werden voorgelegd aan het Arbitragehof. Derhalve is het niet aangewezen nogmaals dezelfde vragen te formuleren.

In die omstandigheden en in afwachting van het standpunt van het Arbitragehof, betreffende de geciteerde problematiek, stelt de rechtbank, de behandeling van de herstellvordering, de vordering tot verbeurte van een dwangsom en de beslissing over de verdere kosten, onbepaald uit.

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op 15 maart 2001 door de vrijwillig tussenkomende partij;

* * *
Bij tussenarrest van deze kamer van het Hof van 6 juni 2003, rechtdoende op tegenspraak, werd als volgt beslist:

verklaart het incidenteel hoger beroep van de beklagde niet ontvankelijk,

verklaart het hoger beroep van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur ontvankelijk,

zendt de zaak voor behandeling ten gronde van dit beroep naar de terechtzitting van vrijdag 28 november 2003 te 9 uur,

reserveert de beslissing nopens de kosten.

* * *

Het Hof hoorde op de openbare terechtzitting in het Nederlands:

de beklaagde in zijn middelen van verdediging bij monde van meester
advocaat aan de balie te

het Openbaar Ministerie in zijn vordering bij monde van
advocaat-generaal,

de herstelvorderende overheid in haar eisen bij monde van meester
loco meester beiden advocaat aan de balie te

* * *

1.1. De zaak werd op de terechtzitting van 8 september 2005 in haar geheel hernomen voor de gewijzigde samenstelling van het Hof.

1.2. In het tussenarrest van 6 juni 2003 heeft het Hof het hooger beroep van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur voor ontvankelijk verklaard. Om de herstelvordering kracht bij te zetten is de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur, die deze vordering sedert zijn benoeming verder zet, voor de eerste rechter "vrijwillig tussengekomen" als "herstelvorderende overheid". Waar tussenkomen in strafzaken in de juridische betekenis van het woord het optreden van een derde in een tussen andere partijen gevoerd geding is, wat niet helemaal het geval is wanneer dit geding onder meer de vordering van deze derde tot voorwerp heeft, is het niettemin zo dat de stedenbouwkundige inspecteur voor de eerste rechter en voor het Hof ter zake als partij kon en kan "tussenkomen" in de meer algemene zin van het woord, dit is optreden als partij in een reeds aanhangig gemaakt geding die pleit, conclusies neemt en eventueel een rechtsmiddel aanwendt. De herstelvordering die het Openbaar Ministerie uitoefende op verzoek van de toenmalige gemachtigde ambtenaar, thans de stedenbouwkundige inspecteur, betreft immers de vordering van de gemachtigde ambtenaar, respectievelijk de stedenbouwkundige inspecteur, zelf, die aldus het hem wettelijk opgedragen algemeen belang waarneemt.

Het Hof dient zich thans ten gronde uit te spreken over de herstelvordering en de erop geënte vordering tot verbeurte van een dwangsom.

1.3. Er zijn geen redenen om de behandeling van de herstelvordering uit te stellen in afwachting van een eventuele toekomstige wijziging van de regelgeving, van de bestemming van het terrein of van de mogelijkheden tot regularisatie.

Het is immers zo dat aan de door het misdrijf omschreven in de bewezen verklaarde telastlegging A tot stand gebrachte toestand nog geen einde werd gesteld door afbraak van de constructies en evenmin een regulariserende vergunning werd bekomen. Het herstel is nog steeds nodig

om aan de wederrechtelijke toestand veroorzaakt door het misdrijf vermeld onder de telastlegging A een einde te stellen. Verder uitstel van de beslissing over de herstellvordering zou een behandeling van deze vordering, die behoort tot de strafvordering, binnen een redelijke termijn ook vereist in het algemeen belang en in het kader van een goede rechtsbedeling, in het gedrang brengen.

Ten onrechte stelt de beklagde dat er een wat hij noemt 'burgerlijk moratorium' of nog 'decretaal moratorium' zou zijn ingesteld dat de rechter ertoe zou verplichten, minstens toe aanzetten, om de beslissing over de herstellvordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur uit te stellen.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat de middelen in dit verband aangevoerd grotendeels betrekking hebben op de actuele of toekomstige regeling in verband met de rechtszekerheid inzake vergunde constructies die gelegen zijn buiten de geëigende bestemmingszone, terwijl het ter zake gaat om niet vergunde constructies. Verder bevatten noch de ingeroepen bepalingen van het Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999), zoals gewijzigd bij decreten van 28 september 1999 (B.S. 30 september 1999), 26 april 2000 (B.S. 29 april 2000), 13 juli 2001 (B.S. 3 augustus 2001), 8 maart 2002 (B.S. 23 maart 2002), 19 juli 2002 (B.S. 26 oktober 2002), 4 juni 2003 (B.S. 22 augustus 2003), 21 november 2003 (B.S. 29 januari 2004) en 22 april 2005 (B.S. 29 april 2005), hierna verder DORO genoemd, noch enige andere verdragsrechtelijke, wettelijke of decretale bepaling op zichzelf of samen beschouwd expliciet of impliciet, door de doelstelling en/of de systematiek ervan, de verplichting voor het Hof om de beslissing over de herstellvordering op te schorten, noch zetten zij aan om dit te doen; zij impliceren evenmin dat de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur (voorlopig) geen herstellvorderingen zou mogen formuleren of handhaven. Met het grondwettelijk en verdragsrechtelijk vastgelegde legaliteitsbeginsel heeft dit alles niets uitstaande.

Door de behandeling van de herstellvordering niet uit te stellen miskent het Hof noch het recht op een eerlijk proces noch het recht van verdediging.

Of uiteindelijk tot afbraak zal of kunnen overgegaan worden is een zaak die de uitvoering betreft waarover het Hof hier en nu niet te oordelen heeft.

2. werd bij op dit punt niet bestreden beslissing van de eerste rechter schuldig bevonden aan en tot een straf veroordeeld wegens het zonder de vereiste vergunning (telastlegging A) oprichten en (telastlegging B) instandhouden van "een tuinhuis gebouwd op 2,5 meter van de perceelsgrens met een lengte van 11 m en een breedte van 11 m, één hondenhok en afschermbermen van +/- 2 meter hoogte".

Het tuinhuis wordt in het dossier ook een 'chalet' genaamd en het wordt niet betwist dat het binnenin is ingericht als woning; het hondenhok is een vrij omvangrijke constructie van het chalet type.

De constructies zijn gelegen in agrarisch gebied.

3.1. De vraag of de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur zijn herstellvordering wat betreft de keuze van het herstel in de loop van de procedure mag wijzigen stelt zich niet. Er is immers geen sprake van dergelijke wijziging van de herstellvordering. Voor de rechter werd nooit iets anders gevorderd dan het herstel van de plaats in de vorige toestand.

3.2. Bij brief van 29 november 1993 met bijlage (stukken 13 en 14) vorderde de gemachtigde ambtenaar bij toepassing van het toen geldende artikel 65 § 1.a van de Stedenbouwwet het herstel van de plaats in de vorige toestand door het slopen van de wederrechtelijk opgerichte constructies en het terugbrengen van het terrein op zijn oorspronkelijk niveau; deze herstellvordering betrof de constructies vermeld in de telastlegging A, evenals het aanleggen van een vijver (in tegenstelling tot hetgeen bij klaarblijkelijk materiële vergissing is geschreven in de hierna vermelde brief van 25 februari 1998 betreft deze herstellvordering dus niet een "meerwaarde + herstellvordering").

De vordering werd als volgt gemotiveerd: "de wederrechtelijke werken zijn niet in overeenstemming met de wettelijke bepalingen (agrarisches gebied volgens het gewestplan) en niet verenigbaar met de onmiddellijke omgeving en goede plaatselijke aanleg".

Bij brief van 17 mei 1994 (stuk 32) schreef de gemachtigde ambtenaar aan de procureur des Konings:

"Op verzoek van het College van Burgemeester en Schepenen waaruit blijkt dat desgevallend kan worden geopteerd voor een alternatieve herstellmaatregel omvattend een meerwaardevordering en een eis tot het uitvoeren van aanpassingswerken.

Daartoe wordt momenteel overleg gepleegd met voornoemd College.

Ik moge de heer Procureur des Konings dan ook voorstellen de herstellprocedure die was ingeleid bij mijn schrijven dd. 29.11.1993 voorlopig op te schorten.

Uw ambt zal naderhand worden ingelicht."

Het is dus niet zo dat de betaling van een meerwaardesom in rechte werd gevorderd.

Met zijn brief van 25 februari 1998 met bijlage (stukken 34 tot en met 37) maakte de gemachtigde ambtenaar zijn "geactualiseerde herstellvordering" over, wel degelijk duidelijk na nieuw onderzoek van het betrokken dossier. Zij strekte nog steeds tot het herstel van de plaats in de vorige toestand, dit keer gesteund op het toen geldende art.68 § 1.a van het Coördinatiedecreet betreffende de ruimtelijke ordening.

In de brief zelf wordt de herstellvordering als volgt gemotiveerd:

"Gezien de overtredingen zich situeren in een homogeen gaaf agrarisches gebied, en gezien de wederrechtelijk opgerichte constructies (tuinchalet, hondenhok en bermen) gemakkelijk kunnen verwijderd worden wordt thans geopteerd voor het herstel van de plaats in de vorige staat.

Deze herstellvordering is mede geformuleerd in het licht van de beleidsvisie van de hogere overheid, zoals gestipuleerd in de ministriële omzendbrief RO/97/05 dd. 29/07/1997, en in dewelke in principe de meerwaardevordering is afgeschaft"

In de bijlage wordt de herstellvordering, die niet langer betrekking blijkt te hebben op de vijver, gemotiveerd als volgt:

"de overtredingen situeren zich volgens het gewestplan in een agrarisches gebied. Landschappelijk is de omgeving te beschrijven als een homogeen gaaf agrarisches gebied; de uitgevoerde werken hebben geen

uitstaans met enige landbouwactiviteit en zijn dernalve in strijd met de planologische voorschriften betreffende agrarisch gebied.

Wat het tuinchalet betreft, dit heeft een grondoppervlakte van +/- 130 m² en kan gezien zijn afmetingen en uitzicht nog bezwaarlijk als een tuinhuis beschouwd worden; daarenboven staat dit "tuhuis" op 90 meter van de bijhorende woning, wat ruimtelijk-stedenbouwkundig onaanvaardbaar is.

Wat de bermten betreft, deze belopen een afstand van +/- 250 meter met een hoogte van +/- 2 meter; een berm met dergelijke hoogte, die later zal volgroeid zijn met hoogstammig groen is ontoelaatbaar in het aldaar voorkomend, nog relatief gave, open-ruimte gebied.

Gezien de ernst van de overtredingen, en gezien het wegnemen van de wederrechtelijke opgerichte constructies technisch mogelijk is, is het aangewezen als herstelmaatregel niet een meerwaarde maar een herstel in de vorige staat te vorderen.

Deze herstellvordering kadert tevens in de beleidsvisie van de hogere overheid, zoals gestipuleerd in de ministriële omzendbrief RO/97/05 dd. 29/07/1997."

3.3. Het artikel 149 § 1, 3^e lid DORO staat er als zodanig niet aan in de weg dat de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur ter zake met de hiervoor aangehaalde motivering het herstel van de plaats in de vorige toestand vordert en niet de betaling van een meerwaarde, ongeacht het tijdstip waarop het misdrijf werd gepleegd. Op grond van de aangehaalde motieven kon de herstellvorderende overheid in redelijkheid oordelen dat het vorderen van een meerwaarde uiteindelijk niet in de plaats diende te komen van haar vordering tot herstel van de plaats in de vorige toestand.

3.4. De herstellvordering is toereikend gemotiveerd; zij steunt op de juridische vaststelling dat het goed gelegen is in agrarisch gebied en de feitelijke vaststelling dat de constructies er mee strijdig zijn bij afwezigheid van een agrarisch of para-agrarisch karakter.

Hierbij dient opgemerkt te worden dat de verwijzing naar de omzendbrief van 29 juli 1997 de motivering niet schraagt en ten overvloede is aangehaald; de wettigheid van deze omzendbrief dient dan ook niet nader onderzocht te worden bij gebrek aan afwezigheid van oorzakelijk verband; uit de overige elementen van de motivering blijkt dat ook zonder de omzendbrief het herstel in de vorige toestand zou zijn gevorderd; het gewijzigd handhavingsbeleid waarvan de omzendbrief een weerslag was, was van algemene bekendheid: het herstel in de vorige toestand werd als de regel beschouwd, de meerwaardevordering als de strikte uitzondering. De verwijzing naar het gewijzigd handhavingbeleid houdt noch in dat de gemachtigde ambtenaar uiteindelijk niet autonoom zou hebben beslist, noch dat sprake is van een miskenning van het continuïteitsbeginsel; ter zake is niet alleen nooit een andere maatregel effectief gevorderd, maar een behoorlijk bestuur is niet synoniem met nimmer wijzigende visie ook niet met betrekking tot toestanden uit het verleden.

Het motief dat verwijst naar het "homogeen gaaf agrarisch gebied" is op basis van de gegevens van het dossier, onder meer van het uittreksel uit het kadaster plan, niet feitelijk onjuist. In het dicht bebouwde Vlaanderen is "gaaf" of "homogeen gaaf" in dit verband vanzelfsprekend steeds relatief; zo impliceert het niet de afwezigheid van (vergunde) landelijke bebouwing en is bijvoorbeeld de aanwezigheid van hoevegebouwen mede kenmerkend voor agrarisch gebied; de gemachtigde ambtenaar heeft het in

zijn motivering verder trouwens zelf over "aldaar voorkomend, nog relatief gave, open-ruimte gebied".

3.5. Art.149 § 1, eerste lid, DORO bepaalt:"Naast de straf kan de rechtbank bevelen de plaats in de vorige toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken, en/of bouw – of aanpassingswerken uit te voeren en/of een geldsom te betalen gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen (...)". Deze bepaling moet worden gelezen in de context van art.159 van de Grondwet, krachtens hetwelk het Hof geen gevolg mag geven aan bestuurshandelingen die niet met de wetten overeenstemmen. Het Hof dient de herstellvordering op haar externe en interne wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze strookt met de wet, dan wel of ze op machtsoverschrijding of machtsafwendig berust. Meer bepaald dient het Hof na te gaan of de beslissing van het bestuur om het herstel van de plaats in de vorige toestand te vorderen uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Het behoort het Hof niet de opportuniteit van de gevorderde maatregel te beoordelen.

In weerwil van hetgeen in conclusies door de inmiddels veroordeelde beklaagde wordt aangevoerd om het tegendeel te doen aannemen is het Hof van oordeel dat in acht genomen de hoger aangehaalde motieven van de herstellvordering, de ernst van de overtreding en de onverenigbaarheid met de huidige planologische bestemming van het perceel, de vordering niet steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is. Het is bovendien zo dat naar het oordeel van het Hof de vordering overigens niet alleen niet kennelijk onredelijk is, maar zij is ook na een meer dan marginale toetsing, in weerwil van hetgeen in conclusies wordt aangevoerd, naar tijd en omstandigheden niet als onredelijk te bestempelen. Het antwoord op de door de verdediging voorgestelde prejudiciële vraag naar de bestaanbaarheid van art.149 §, 1° lid DORO in de interpretatie dat de rechter niet de opportuniteit van de herstellvordering mag beoordelen met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in combinatie met art.114 van de Grondwet en de artikelen 6.1 EVRM en 14.1 BUPO-verdrag is derhalve niet onontbeerlijk om uitspraak te doen en dient derhalve niet te worden gesteld (art.26 § 2, 2°, 2°lid van de Bijzondere wet op het Arbitragehof).

Alle omstandigheden samen in acht genomen, onder meer:

- het gegeven dat de beklaagde rekening houdend met de voorafgaande wederwaardigheden in verband met vergunningsaanvragen vooraf wist welk risico hij nam; hij heeft er bewust en buiten elke dwang voor gekozen om de betrokken constructies toch te bouwen/aan te leggen, met alle risico's van dien,
- de omvang en de plaats van inplanting van de constructies,
- het feit dat voor het heropbouwen van de bestaande woning wel een vergunning werd bekomen en deze nieuwbouwwoning overigens ook kon worden tot stand gebracht,
- de aanwezigheid van enkele woningen vooral langs de straatzijde maken geen verdere aantasting van het agrarisch gebied aanvaardbaar.

- de overheid dient niet het bestaan van effectieve schade aart te tonen en heeft wel degelijk belang bij het beëindigen van de toestand veroorzaakt door het miskennen van een wezenlijk voorschrift (de vergunningsplicht) verband met de goede ruimtelijke ordening,

- het staat geenszins vast dat het chalet, het hondenkot en de berme zullen worden opgenomen in een zogenaamde woonkorridor, zelfs wanneer dit met betrekking tot de woning wel het geval zou zijn, of alsdan vergund zullen worden; in dit verband is op te merken dat het chalet, overigens ingericht voor bewoning, gelegen is op niet minder dan 90 meter van de vergunde (thans nog zonevreemde) woning; de bewering dat "de planologen en urbanisten" oordelen dat de betrokken constructies "best kunnen behouden blijven" vinden in het dossier geen steun,

- het chalet en het hondenkot zijn blijkens de vaststellingen van de administratie relatief gemakkelijk te verwijderen,

is het Hof inderdaad van oordeel dat het voordeel voor de goede ordening van de ruimte door het herstel van de plaats in de vorige toestand opweegt tegen de last die er voor de overtreder uit voortvloeit.

3.6. Kortom, het Hof ziet geen redenen om de vordering tot herstel van de plaats in de vorige toestand zonder gevolg te laten. Tot de herstellenvordering werd beslist door de bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften; het blijkt niet dat zij werd genomen met machtsafwendings, machtsoverschrijding of miskennis van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; zij strookt met de wet.

3.7. Rekening houdend met het feit dat de wederrechtelijke uitvoering van de werken reeds dateert van de eerste helft van 1993 is het bepalen van de termijn binnen dewelke tot het herstel dient te worden overgegaan op zes maanden verantwoord.

4. De gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur vordert de niet naleving van het bevel tot herstel te sanctioneren met de verbeurte van een dwangsom.

Gelet op het lange talmen van de betrokkene om tot het herstel over te gaan wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel tot herstel. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de inmiddels tot een straf veroordeelde beklaagde om hiertoe zelf over te gaan.

De lange tijd sedert dewelke hij reeds kon overgaan tot het herstel van de plaats in de vorige toestand en de termijn van zes maanden die hem thans hiertoe nog wordt verleend brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van art.1385 bis laatste alinea van het Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna de veroordeelde pas de dwangsom zal kunnen verbeuren.

**OP DEZE GRONDEN,
Het Hof, rechtdoende op tegenspraak,**

gelet op de in het tussenarrest vermelde artikelen,
de artikelen hiervoor aangehaald,
art. 149 § 1, laatste alinea DORO,
art. 1385 bis Ger. Wb.,
24 van de wet van 15 juni 1935,
190, 211 en 211bis Wetboek van Strafvordering,

met eenparige stemmen ten gronde beslissend over het ontvankelijk beroep:

wijzigt het bestreden vonnis van 3 december 1999 voorzover de beslissing over de herstellvordering en de vordering tot verbeurte van een dwangsom onbepaald wordt uitgesteld als volgt:

beveelt aan over te gaan tot het herstel van de plaats te nader in de oorspronkelijke dagvaarding vermeld, in de oorspronkelijke toestand door afbraak van het tuinchalet en het hondenhok en de verwijdering van de opgeworpen berm, vermeld in de eerder bewezen verklaarde telastlegging A, binnen een termijn van zes maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden,

beveelt dat voor het geval dat de plaats niet in de oorspronkelijke toestand wordt hersteld binnen voormelde termijn de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur en/of het college van burgemeester en schepenen van van ambtswege in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig hetgeen thans is bepaald in art.153 DORO,

zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur door de veroordeelde een dwangsom zal worden verbeurd van € 75 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van zes maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden,

veroordeelt tot de kosten in deze instantie gevallen aan de zijde van het Openbaar Ministerie; bepaalt deze kosten op € 71,05.

Kosten:		
	Afschriften:	27,25
	Opstelrecht ber.bekl.:	32,00
	Dagvaarding:	20,34
		<hr/>
		64,59
	+ 10 % :	6,46
		<hr/>
	Totaal :€	71,05

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van 14 oktober 2005.

Aanwezig :

kamervoorzitter,
raadsheer,
raadsheer,

advocaat-generaal,

griffier;

Goeddaekurd doorhalina van nietige lijn(en) en nietige woord(en);